

25 de setembre

2016

Diumende 26 de durant l'any

NI QUE RESSUSCITÉS ALGÚ....

Una paràbola, estil antic Testament, la que Jesús s'inventa en aquest evangeli. Detallada i quasi exagerada en els dos sentits de sofriment i de riquesa, de dolors i de plaers.

Plena se sentit pels creients en Yahvé, absurda i sense sentit pels creients en el Déu Pare de Jesús i nostre. Tot i que encara s'ensenya un altre Déu Pare, híbrid. Tot bondat o tot venjança alhora.

El que per nosaltres sí que queda clar és que la falta d'empatia, d'humanitat en els nostres pensaments, actes i en la mateixa oració, és el pitjor “vademecum” que podem presentar a l'altre vida.

Són, molta gent petita que no prega, però fa moltes coses petites en llocs petits i estan, encara que no es vegi gaire, canviant el món, i aquesta gent rep plenament l'ajuda de l'Esperit.

Déu no ens demanarà quants fruits hem rendit en la seva vinya o collit per ell en la nostra vida. Però sí té anotat quants grans de raïm hem deixat collir als altres en el nostre cep.

El Samarità no mirà a l'entorn seu si encara hi havia els lladres o algú que l'ajudés, va veure el ferit, baixà de la seva muntura i es posà al treball. En el seu equipatge duia tot lo precís.

Nosaltres també tenim en nosaltres el do de l'Esperit, i per naixement humà, do del Pare. Tot l'amor, tota l'empatia i capacitat personal d'entrega als altres, que necessitem.

P. G.